

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 500/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **OXYN, s. r. o.**, Železničná 2, Čaňa, IČO 45 568 669, právne zastúpenej spoločnosťou JUDr. Marián Prievozník, PhD., advokát, s. r. o., Krmanova 1, Košice, IČO 47 239 573, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marián Prievozník, PhD., proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sžfk 68/2018 z 24. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Sžfk 68/2018 z 24. marca 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka zároveň žiada, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Daňového úradu Košice (ďalej len „daňový úrad“) z 5. apríla 2017 bol sťažovateľke (pôvodne [REDAKOVANÉ], pozn.) vyrubený rozdiel v sume nadmerného odpočtu, t. j. v sume 26 605,42 eur na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2013 ako rozdiel medzi nadmerným odpočtom uplatneným v daňovom priznaní v sume 28 117,43 eur a nadmerným odpočtom priznaným vo vyrubovacom konaní v sume 1 512,01 eur. Daňový úrad na základe výsledkov daňovej kontroly nepriznal sťažovateľke nárok na odpočítanie DPH z dôvodu nepreukázania, že

tovar, ktorý bol predmetom reťazového obchodu so zapojenými subdodávateľmi, dodávateľ sťažovateľke skutočne aj dodal v rozsahu a za podmienok deklarovaných vystavenými faktúrami. Teda v zmysle daňových predpisov zdaniteľný obchod nebol reálne uskutočnený tak, ako to sťažovateľka deklarovala v daňovom priznaní.

3. O podanom odvolaní sťažovateľky rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutím z 11. júla 2017 tak, že potvrdilo rozhodnutie daňového úradu. Sťažovateľka sa správnou žalobou domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7 S 89/2017 z 21. februára 2018 žalobu sťažovateľky zamietol. Správny súd považoval z vykonaného dokazovania za preukázané, že daňový úrad v rámci daňovej kontroly preveril celé obchodné reťazce, pričom zistil, že prvotný dodávateľ nikdy nevykonával skutočnú ekonomickú činnosť, nenadobudol právo nakladať s tovarom ako vlastník, a preto následne ani nemohlo prejsť toto právo na v poradí druhého subdodávateľa, následne na dodávateľa a potom na sťažovateľku. Tovar predávaný v obchodnom reťazci pochádzal výlučne od prvotného dodávateľa, ktorý vystupoval ako nárazník v tomto reťazovom obchode. Sťažovateľka v konaní nepreukázala reálne dodanie tovaru v právnom vzťahu medzi ňou ako odberateľom tovaru a jej dodávateľom, čím nepreukázala splnenie jednej z podmienok na vznik nároku na nadmerný odpočet DPH v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

4. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol. Najvyšší súd sa stotožnil so závermi krajského súdu a uviedol, že pri rozhodovaní prejednávanej veci postupoval vzhľadom na obsah a rozsah sťažnostných dôvodov obdobne ako vo veci prejednávanej pod sp. zn. 6 Sžfk 46/2018 v konaní totožných účastníkov týkajúcich sa vyrubenia rozdielu DPH za iné zdaňovacie obdobia. V posudzovanej veci bola tiež dôvodom neuznania odpočítania DPH skutočnosť, že sťažovateľka nenadobudla vlastnícke právo k tovaru od deklarovaného dodávateľa a tomuto dodávateľovi nevznikla pri dodaní tovaru daňová povinnosť. Daňový úrad v priebehu daňovej kontroly preveroval uskutočnenie zdaniteľných plnení nielen z formálnej stránky, ale preveroval tiež reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov. Podľa najvyššieho súdu na splnenie podmienok podľa zákona o DPH totiž pre uznanie daňového výdavku a následné určenie správnej sumy základu dane nepostačuje deklarovanie prijatia dodávky tovaru predložením daňového dokladu (teda faktúry) a potvrdenia o zaplatení, pretože formálne doklady nepreukazujú reálnu existenciu tovaru a skutočného dodávateľa.

S odkazom na rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu v obdobných veciach najvyšší súd uviedol, že dôkazné bremeno preukazovania nároku na odpočet DPH je na daňovom subjekte a na daňový úrad sa môže preniesť iba výkon tých dôkazov, ktoré daňový subjekt objektívne nemôže zabezpečiť. Najvyšší súd tiež uviedol, že z daňového hľadiska je rozhodujúca reálna existencia plnení, ktoré boli uskutočnené, čiže vzájomná výmena reálnych plnení, teda dodanie tovaru a úhrada za toto poskytnuté plnenie.

II. Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktoré vidí v arbitrárnom hmotnoprávnom posúdení veci najvyšším súdom a v ústavne nekonformnom výklade a aplikácii daňových predpisov. Záver najvyššieho súdu je v rozpore s vykonaným dokazovaním a obsahom administratívneho spisu. Podľa sťažovateľky v jej prípade boli splnené všetky zákonné podmienky pre uplatnenie práva na odpočet DPH, pričom došlo aj k reálnemu dodaniu tovaru. Aj v daňovom konaní nebolo spochybnené dodanie tovaru sťažovateľke a zároveň bolo zistené, že v poradí druhý subdodávateľ tovar v zahraničí reálne objednal, zaplatil zaň a zabezpečil dopravu na územie Slovenskej republiky. Dôvodom nepriznania práva na odpočet DPH nebolo, že by sa obchod nebol reálne uskutočnil, ale skutočnosť, že pri objednaní tovaru v zahraničí v poradí druhý subdodávateľ používal v reťazovom obchode tzv. nárazníkový subjekt, ktorým bol prvotný dodávateľ. Nedostatky zistené v daňovom konaní, ktoré boli dôvodom nepriznania práva na odpočet DPH sťažovateľke, sa týkali výlučne iných daňových subjektov, s ktorými sťažovateľka ani neobchodovala, ani o ich existencii nemala vedomosť. Proti sťažovateľke tak bol uplatnený princíp kolektívnej viny za pochybenie iných daňových subjektov, čo je v rozpore s judikatúrou Európskeho súdneho dvora (ďalej len „ESD“), pričom sťažovateľka poukázala na rozsudok ESD vo veci spojených konaní C-354/2003, C-355/2003 a C-484/2003 z 12. januára 2006 a rozhodnutie ESD č. C-33/13 zo 6. februára 2014 (ďalej len „rozhodnutia ESD“).

6. Sťažovateľka vidí porušenie svojich označených práv aj v tom, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s podstatnou časťou jej argumentácie v kasačnej sťažnosti, pričom odôvodnenie je vo viacerých častiach všeobecné a bez toho, aby bolo prihliadnuté na konkrétne okolnosti danej veci.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej práv tým, že najvyšší súd zamietol jej kasačnú sťažnosť, pričom napadnutý rozsudok je arbitrárny, v rozpore s vykonaným dokazovaním a odôvodnený nedostatočným spôsobom.

9. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 119/03, IV. ÚS 43/04, IV. ÚS 238/07, II. ÚS 75/2021). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd poukazuje aj na povahu a špecifický charakter správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd zásadne nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje dominantne právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (m. m. IV. ÚS 127/2012, II. ÚS 784/2015, II. ÚS 737/2015).

11. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľky a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľky. Alebo, naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery najvyššieho súdu v ňom uvedené je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým rozsudkom.

12. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali. Judikatúra ústavného súdu je ustálená v tom, že ak sťažovateľ v rámci odvolacej argumentácie nastolil tie isté otázky ako v konaní pred súdom prvej inštancie a v tomto konaní dostal dostatočné odpovede, prečo jeho argumentácia nebola opodstatnená, pričom najvyšší súd nedospel k iným skutkovým alebo právnym záverom než prvostupňový súd, neexistujú relevantné dôvody, aby ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska akokoľvek spochybňoval rozhodnutie vydané v rámci odvolacieho konania len na základe, že najvyšší súd sa v okolnostiach daného prípadu obmedzil na stručné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (II. ÚS 560/2018). Uvedené je možné aplikovať aj v prípade podanej kasačnej sťažnosti podľa Správneho súdneho poriadku (I. ÚS 206/2018, III. ÚS 120/2021).

13. Ústavný súd teda skúmal, či medzi namietaným pochybením najvyššieho súdu a tvrdým porušením základného práva a slobody existuje príčinná súvislosť. V súvislosti s tým zdôrazňuje, že okolnosti odôvodňujúce existenciu takej príčinnej súvislosti musí uviesť sťažovateľka. V posudzovanej veci ústavný súd považuje za preukázané, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku postupne zaoberal jednotlivými argumentmi kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

14. Pokiaľ ide o podstatnú argumentáciu sťažovateľky, že v posudzovanej veci splnila podmienky pre nárok na odpočet DPH podľa zákona o DPH, ústavný súd odkazuje na body 31 až 35 napadnutého rozsudku, ktoré sú sťažovateľke známe. Najvyšší súd v tejto časti napadnutého rozsudku podrobne odôvodnil svoje právne závery v súvislosti s nepriznaním práva na odpočet DPH tak, ako to sťažovateľka deklarovala v daňovom priznaní a vyrubení rozdielu medzi sťažovateľkou uplatneným a daňovým úradom priznaným nadmerným odpočtom DPH.

15. V súvislosti s námietkou sťažovateľky o nevysporiadaní sa s jej argumentáciou o nesprávnom právnom vyhodnotení otázky nadobudnutia vlastníckeho práva tovaru ako podmienky pre úspešné uplatnenie nároku na odpočítanie DPH sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že išlo o podstatný dôvod, na ktorom bolo založené celé napadnuté rozhodnutie krajského súdu, a najvyšší súd iba konštatoval, že tento dôvod „je vytrhnutý z kontextu“.

Ústavný súd opakovane uvádza, že rozsudok najvyššieho súdu nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a predchádzajúcimi rozhodnutiami správnych orgánov. V tomto najvyšší súd, stotožniac sa so záverom krajského súdu (ktorý považoval za preukázateľne zistené, že daňová povinnosť dodávateľovi tovaru nevznikla, a preto nemohlo sťažovateľke vzniknúť právo na odpočet DPH podľa zákona o DPH), v bode 42 napadnutého rozsudku konštatoval, že predmetom posúdenia veci daňovým úradom a žalovaným finančným riaditeľstvom v rámci skúmania podmienok vzniku nároku na odpočet DPH z titulu dodania tovaru medzi tvrdeným dodávateľom a sťažovateľkou boli aj skúmané obchodné vzťahy sťažovateľky s jej obchodnými partnermi v rámci celého reťazca preukazovaných obchodných vzťahov. Vzhľadom na explicitnú zákonnú úpravu nároku na odpočet DPH podľa zákona o DPH a na skutkové okolnosti obchodu, ktoré boli vyhodnocované správnymi orgánmi vo vzájomnej súvislosti, najvyšší súd uviedol, že argumentácia sťažovateľky je vytrhnutá z kontextu rozhodnutia finančného riaditeľstva ako celku, ako aj rozhodnutia krajského súdu ako celku, pričom tieto rozhodnutia vychádzali zo všetkých skutočností zistených a obsiahnutých v administratívnom spise, a preto nebolo možné priznať relevanciu tejto sťažnostnej námietke sťažovateľky.

Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd s námietkou sťažovateľky vysporiadal jasne a zrozumiteľne. Navyiac, medzi tvrdeným zásahom a porušením základného práva a slobody musí byť príčinná súvislosť. Okolnosti tejto príčinnej súvislosti musí sťažovateľka tvrdiť a preukázať. Sťažovateľka v tomto prípade neuviedla, ktorá konkrétna právna otázka mala byť posúdená arbitrárne, teda excesne, a na aký argument najvyšší súd nezareagoval dostatočne.

16. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s jej námietkou, že krajský súd sa odchyľil od rozhodnutí ESD a následky zistení, ktoré sa týkali iného stupňa obchodného reťazca, boli prenesené na sťažovateľku, ktorá nezodpovedá za konanie iných daňových subjektov, ústavný súd uvádza, že táto námietka sťažovateľky nie je opodstatnená. Najvyšší súd poukázal na zhrnutie vykonané krajským súdom v tom, že aplikácia tejto judikatúry s poukazom na odlišnosť prejednávanej okolnosti nie je dôvodná.

Krajský súd v bode 58 rozsudku uviedol, že právna priechodnosť argumentácie sťažovateľky (že každú transakciu v rámci obchodného reťazca je potrebné hodnotiť samostatne a prípadné

nedostatky či podvod na inom stupni obchodného reťazca nemožno prenášať na iný článok v takomto reťazci) by bola možná jedine za situácie, keď by sťažovateľka preukázala reálne dodanie tovaru v právnom vzťahu medzi jej dodávateľom a ňou ako odberateľom, „v rámci ktorého by uvedený subjekt bol preukázateľným vlastníkom a tým aj dodávateľom tovaru, čo v preskúmvanej právnej veci v administratívnom konaní preukázané nebolo“. Zároveň by sťažovateľka musela preukázať, že ak došlo k podvodnému správaniu daňových subjektov v inej predchádzajúcej časti obchodného reťazca medzi dodávateľom a jeho obchodným partnerom, prípadne v inom skoršom právnom vzťahu medzi inými obchodnými subjektmi, musela by sťažovateľka preukázať, že vyvinula maximálne úsilie o preverenie si vlastného obchodného partnera (dodávateľa, pozn.), jeho dôveryhodnosti a spoľahlivosti pre naplnenie právnych podmienok pre odpočítanie DPH. Až pri splnení všetkých uvedených podmienok by bola sťažovateľka v pozícii dobromyseľného subjektu požívajúceho taký istý stupeň právnej ochrany v právnych vzťahoch súvisiacich s uplatnením nároku na odpočet DPH.

Najvyšší súd sa s touto námietkou dostatočne vysporiadal a s rozhodnutím krajského súdu sa stotožnil. Rozhodnutie krajského súdu bolo podrobne a rozsiahlo odôvodnené, a preto je legitímne, ak najvyšší súd v odôvodnení poukáže na jeho argumentáciou, stotožní sa s ňou, prípadne ju doplní, čo najvyšší súd aj urobil.

17. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (nadväzujúceho na právny názor krajského súdu) vyplývajú konkrétne skutkové zistenia a logické právne závery, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. Najvyšší súd sa vo svojom rozsudku zaoberal všetkými pre vec právne významnými skutočnosťami a dostatočne sa vysporiadal s námietkami sťažovateľky uvedenými v kasačnej sťažnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je konzistentné a logické a jeho závery dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci sťažovateľky, pričom ústavný súd nezistil ani svojvoľný výklad či aplikáciu právnych predpisov, ktoré by zakladali jeho ústavnú neudržateľnosť.

18. V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo však nie je tento prípad. Napadnutý rozsudok nevykazuje prvky arbitrárnosti, je zrozumiteľný a riadne odôvodnený. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

19. Vychádzajúc z týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Právna vec sťažovateľky je o rozhodovaní správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) o aplikácii čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 – 31). Výnimku ESLP nachádza v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

21. Nasledovaním uvedenej judikatúry ESLP a rozhodnutím nevykladať čl. 6 ods. 1 dohovoru autonómne (prípadne extenzívnejšie), prihliadajúc pritom na skutočnosť, že správnym orgánom nedošlo k uloženiu sankcie za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ale išlo o určenie rozdielu na DPH na základe daňových právnych predpisov v spojení s jej podnikateľskou činnosťou a hospodárskym výsledkom [teda nedošlo k uloženiu sankcie, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, t. j. nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru v danom prípade (k tomu porov. Engel and Others v. Holandsko, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, bod 82)], ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. október 2021

Peter Molnár
predseda senátu